

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 575/2025
06.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Марија Јоксовић и Јелена Поповић адвокати из ..., против туженог ПД „Војводина“ д.о.о. са седиштем у Новом Милошеву, чији је пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења ништавости, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 87/2024 од 21.10.2024. године, у седници одржаној дана 06.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 87/2024 од 21.10.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 87/2024 од 21.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 24/2024 од 22.05.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, утврђено је да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком II подтачка д) и тачка III уговора о вансудској поравнању закљученог између покојног ББ из ... и АД „Ђуро Стругар“ из Куле дана 28.12.2006. године под посл. бр. 01-2009/09 од стране ВВ законског заступника АД „Ђуро Стругар“ Кула (правног претходника туженог). Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име трошкова парнице исплати 64.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 87/2024 од 21.10.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужене, изјављена против решења о трошковима поступка садржаног у првостепеној пресуди, делимично се усваја и делимично одбија па се решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 24/2024 од 22.05.2024. године преиначује тако што се захтев тужиље за накнаду трошкова поступка преко износа од 27.000,00 динара до досуђеног износа од 64.800,00 динара са разликом припадајуће законске затезне камате одбија,

док се у преосталом побијаном непреиначеном делу оспорена одлука потврђује. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој исплати на име трошкова другостепеног поступка 23.500,00 динара.

Против другостепеног решења тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужена је поднела одговор на ревизију.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је одлука о трошковима поступка коју суд доноси на основу успеха парничних странака и предузетих радњи у поступку у сваком конкретном предмету, применом процесног закона, а неправилна примена процесног закона представља битну повреду одредаба парничног поступка која није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Имајући у виду наведено, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, док је ставом 2. истог члана Закона, прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да се, ако је, између осталог, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана не узимају у обзир, између осталог, трошкови поступка ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ревизија тужиле није дозвољена. У поступку по ревизији против одлуке о трошковима поступка не примењује се одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП којом је прописано да је ревизија увек дозвољена када је другостепени суд преиначио другостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

Због изнетог, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

По оцени Врховног суда, трошкови за састав одговора на ревизију и на име судске таксе за одговор, нису били нужни, због чега је захтев туженог за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП одлучено као у тећем ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**